

Arrest

nr. 211 292 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoekster werd op 3 maart 2016 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13septies). Er werd daarop dezelfde dag eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Verzoeksters beroep tegen deze beslissingen werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 174 825 van 19 september 2016.

1.2. Op 23 april 2016 werd haar een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).

1.3. Op 26 juni 2017 werd haar nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).

1.4. Op 26 oktober 2017 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Verzoekster werd op 23 november 2017 vrijgesteld.

1.5. Op 14 februari 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Verzoekster werd op 29 juni 2018 vrijgesteld.

1.6. Op 20 februari 2018 werd haar een inreisverbod van acht jaar opgelegd (bijlage 13sexties). Het betreft de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan de Mevrouw:

[...]

ALIAS: G. P., M. geboren op 24/05/1986, onderdaan van Ecuador Q. A. F. geboren op 24/02/1986, onderdaan van Ecuador

Voor het grondgebied van grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14/02/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

Gaat de beslissing tot verwijdering van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig verblijfstitel.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader - aan gewone-diefstal, feiten waarvoor zij op 29/09/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader - aan gewone-diefstal - bendevoorming - deelname, feiten waarvoor zij op 09/01/2018 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor de helft voor 5 jaar.

Gezien de herhalende karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan haar eerder bevel om het grondgebied te verlaten door haar betekend op 23/04/2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

In haar vragenlijst hoorplicht ingevuld op 05/02/2018, heeft betrokkene verklaard haar man en haar kinderen in België te uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat ze diende een huwelijksdossier met een Spaanse onderdaan Haar huwelijksaanvraag door de Burgerlijke Stand van Antwerpen werd niet geweigerd. Bovendien, geeft haar intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Spanje of Ecuador geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Uit het administratief dossier van de partner van betrokkene blijkt dat op 20/12/2016 hij heeft een inschrijving ingediend. Op 19/08/2017 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder BGV aan de partner van betrokkene. Hij heeft dan een schorsend beroep tegen de

bijlage 20 ingediend Het beroep tot nietigverklaring werd op 08/02/2018 verworpen. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst of waar ze recht op verblijf hebben kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM. Bovendien het de partner en kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Het is voorts voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België met tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. (RW, nr. 155.783 van 29 oktober 2015)

Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden me. andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 3 van het EVRM

Verzoekster kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Redenen:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 2°: een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 8 van het EVRM, alsook de rechten van het kind geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Ecuador en gedurende 8 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

De beslissing stelt te twifelen over de verblijfssituatie van verzoekster en stelt dat de partner van verzoekster ook geen verblijf heeft.

De partner van verzoekster heeft op 06.03.2018 een afspraak met de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn verblijf terug in orde te brengen. Haar zontje heeft op 14.03.2018 een afspraak.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoekster en haar dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing!

De partner van verzoekster heeft op 9.02.2018 reeds de bevestiging ontvangen van de afspraak. Haar zontje heeft op 10.02.2018 reeds de bevestiging van zijn afspraak op 14.03.2018 ontvangen. De beslissing dateert van 14.02.2018.

Verwerende partij was dus op de hoogte van de nieuwe afspraak en is dan ook voorbarig geweest met het nemen van zijn beslissing.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld/71

Wordt verzoekster geacht haar zontje en partner achter te laten in België?!

Ook is de huwelijksaanvraag van verzoekster goedgekeurd waardoor er niet getwijfeld kan worden aan deze relatie.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Zo blijkt uit het administratief dossier van verzoekster immers zeer duidelijk dat verzoekster, haar partner en zontje een effectieve gezinscel vormen en gedurende vele jaren voor de beslissing ook al een gezinscel vormden.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren!

Ook schendt verwerende -partij het proportionaliteitsbeginsel

In het dossier van verzoekster werd geen afweging gemaakt in het belang van haar kind en haar partner. Verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat de partner zijn verblijf wil regulariseren en hiervoor reeds de nodige stappen heeft ondernomen. Op 06.03.2018 heeft hij op Dienst Vreemdelingenzaken Antwerpen een afspraak terzake en op 14.03.2018 haar zontje.

Dat verwerende partij dit alles negeert en/of er geen melding van maakt in zijn beslissing, laat staan onderzocht heeft noch onderzocht heeft wat voor gevolgen dit kan hebben.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig en individueel onderzoek naar de situatie van verzoekster is gebeurd. Men maakt geen melding van de nieuwe afspraak die de partner heeft op de gemeente teneinde zijn verblijf terug te regulariseren.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens het dossier van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Het is onbegrijpelijk hoe hij een inreisverbod betekend kon krijgen en dan nog voor 8 jaar (!!!), nu duidelijk blijkt uit recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat men het gezinsleven van de vreemdeling mee dient af te wegen!

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 8 jaar zodanig groot zijn, zeker in het licht van het gezinsleven van verzoekster met haar partner en haar zontje.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster en de actuele situatie in het land van herkomst.

De partner van verzoekster heeft een procedure opgestart om zijn verblijf in België te regelen. Zijn afspraak zal doorgaan op 06.03.2018. Ook haar zontje heeft een nieuwe afspraak op 14.03.2018.

Verwerende partij heeft degelijk weet van het huwelijksdossier, dat de huwelijksaanvraag niet geweigerd werd en zou ook weten moeten hebben van de lopende procedure maar houdt hier absoluut geen rekening mee.

Dat dit niet over het hoofd mag gezien worden en dit wel degelijk belangrijke informatie is waarmee rekening dient gehouden te worden en in tegenspraak is met de motivatie temeer daar men motiveert dat verzoekster en haar partner beide in de illegaliteit verblijven.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien men geen rekening houdt met alle elementen en dus niet afdoende verantwoordt waarom in casu een inreisverbod voor de maximumtermijn van 8 jaar opgelegd wordt.

Er wordt tevens geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoekster. Verzoekster mag immers 8 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Dit dient onderzocht te worden in het licht van de situatie met haar partner en haar zontje.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een correcte en afdoende afweging te maken in het dossier van verzoekster!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

“III.2. Schending van het IVRK

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. Het zontje van verzoekster heeft het recht om verzoekster te kennen en door haar te worden verzorgd (zeker gezien de nog jonge leeftijd van hem), dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

Het zontje heeft recht op een relatie met verzoekster, verzoekster kan niet terugkeren naar Ecuador en haar zoon achterlaten.

Tevens geldt art 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind:

"1. De Staten die -partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die -partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat het kind van verzoekster het recht heeft een band met verzoekster, zijn moeder, te onderhouden en dat zij die kans ook moet krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit hier NIET het geval is!

Hier wordt met het welzijn van het kind en zijn belangen gespeeld, in de meest negatieve zin!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Verwerende partij dient rekening te houden met het zoontje van verzoekster en faalt erin dit te doen! Integendeel zelfs!

Dat het duidelijk is dat verzoekster de kans moet krijgen om de opvoeding van haar zoon op zich te nemen, en dat een eventuele repatriëring naar Ecuador een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van haar zoon.

Verzoekster heeft het recht op een gezinsleven en om een band met haar zoon te onderhouden/op te bouwen.

Dat verzoekster na dergelijke afwezigheid bovendien geen onderkomen meer heeft in haar land van herkomst en in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen! Terwijl zij hier wel degelijk een onderkomen heeft en de zorg voor haar zoon op zich kan nemen!

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat hier rekening mee gehouden is. Dit is dan ook onaanvaardbaar!

III.3. Schending van art. 8 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met haar partner. Haar partner stelt ook alles in het werk om zijn verblijf te regulariseren.

Er wordt echter niet de minste belangenafweging gemaakt.

Het huwelijk tussen beide geeft inderdaad niet automatisch recht op verblijf en daarom stelt de partner alles in het werk om zijn verblijf te regelen en aldus ook het verblijf van verzoekster en kind.

De beslissing motiveert:

"Het hele gezin zal België moeten verlaten."

Deze motivering is dan ook voorbarig genomen en verwerende partij diende reeds weet te hebben van de nieuwe verblijfsaanvraag van de partner op het ogenblik dat zij de beslissing nam in het dossier van verzoekster.

Tenslotte werd de huwelijksaanvraag van verzoekster en haar partner reeds goedgekeurd. Hieraan voorafgaand werd een onderzoek naar schijnhuwelijk gevoerd. Hieruit zijn geen elementen naar voor gekomen om dit huwelijk te weigeren en als schijnhuwelijk te bestempelen.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoekster naar Ecuador wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdelinge zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Kruispunt Migratie stelt dat: "Verwerende -partij moet een belangenafweging (fair balance -toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoekster om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kindl "

Ook de Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat: "... blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is

gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 900)''

Zie ook arrest d.d. 21.12.2016 nr. 179890.

De partner van verzoekster heeft de nodige stappen ondernomen om zijn verblijf in België te regulariseren.

Er dient dan ook een belangenafweging gemaakt te worden zeker in het licht van het zoontje dat verzoekster dient achter te laten indien zij dient terug te keren naar Ecuador.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoekster zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van haar gezinsleven met haar partner en haar zoontje.

Daarnaast werd verzoekster nooit gehoord, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend
(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten en haar partner en haar zoontje dient achter te laten en gedurende 8 jaar het grondgebied niet meer mag betreden. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster in haar belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt in casu een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel inreisverbod uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een inreisverbod te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RW 202254).

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster en haar gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster.”

2.2.1. In het eerste onderdeel voert verzoekster *in concreto* aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een gezin heeft in België met haar kind en haar partner. Zij voert aan dat zij afspraken heeft gemaakt met het vreemdelingenloket van de stad Antwerpen en dat hier geen rekening mee werd gehouden. Daarnaast voert verzoekster ook aan dat onvoldoende werd gemotiveerd waarom een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd en hierbij geen rekening gehouden werd met het gezinsleven. Ze wijst er in dit verband nog op dat zij een huwelijksverklaring heeft afgelegd in België.

De bestreden beslissing is *in casu* genomen in toepassing van artikel 74/11, §2, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat bepaalt dat een beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In casu wordt op de volgende overwegingen besloten dat verzoekster een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde:

“Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan haar eerder bevel om het grondgebied te verlaten door haar betekend op 23/04/2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig verblijfstitel.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader - aan gewone-diefstal, feiten waarvoor zij op 29/09/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader - aan gewone-diefstal - bendevoering - deelname, feiten waarvoor zij op 09/01/2018 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor de helft voor 5 jaar.

Gezien de herhalende karakter van deze feiten, kan worden afgeleid da. betrokkene door zijn gedrag geacht wordt openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.”

De feitelijke vaststellingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen worden door de verzoekster niet betwist.

Met betrekking tot het gezinsleven bevat de bestreden beslissing de volgende overwegingen:

“In haar vragenlijst hoorplicht ingevuld op 05/02/2018, heeft betrokkene verklaard haar man en haar kinderen in België te uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat ze diende een huwelijksdossier met een Spaanse onderdaan Haar huwelijksaanvraag door de Burgerlijke Stand van Antwerpen werd niet geweigerd. Bovendien, geeft haar intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Spanje of Ecuador geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Uit het administratief dossier van de partner van betrokkene blijkt dat op 20/12/2016 hij heeft een inschrijving ingediend. Op 19/08/2017 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder BGV aan de partner van betrokkene. Hij heeft dan een schorsend beroep tegen de bijlage 20 ingediend Het beroep tot nietigverklaring werd op 08/02/2018 verworpen. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst of waar ze recht op verblijf hebben kan het hele gezien samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk op welke motieven deze genomen is. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd met betrekking tot de duur van het inreisverbod, noch met betrekking tot het gezinsleven.

Waar verzoekster de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst zij naar het gezinsleven met haar partner en minderjarige zoon. De Raad onderzoekt deze rechtsregels dan ook in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster voert *in concreto* aan dat geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven in België en wijst erop dat zij een afspraak heeft gemaakt met het vreemdelingenloket van de stad Antwerpen.

De Raad merkt vooreerst op dat het loutere gegeven dat verzoeksters partner en zoon een afspraak hebben gemaakt met het vreemdelingenloket van de stad Antwerpen er niet toe leidt dat zij over een enig verblijfsrecht beschikken in België. Verzoekster blijkt geheel in gebreke aan te duiden welke verblijfsprocedures dan wel werden ingesteld. Ook ter terechtzitting laat verzoekster geheel na de Raad in te lichten met betrekking tot een eventueel vervolg van de verblijfsprocedures die werden ingesteld, ondanks dat in de oproepingsbrief verzoekster op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet werd verzocht alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie.

De Raad stelt bijgevolg vast dat in de bestreden beslissing terecht werd vastgesteld dat noch verzoeksters partner, noch verzoeksters zoon beschikken over enig verblijfsrecht in België, zodat op goede gronden werd geoordeeld dat de bestreden beslissing de eenheid van het gezin niet in het gedrang brengt.

De Raad wijst er vervolgens op dat volgens de jurisprudentie van het EHRM, het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100).

Verzoekster toont niet aan dat zij, of een van haar gezinsleden, in het verleden reeds werden toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België. Volgens het EHRM geschiedt er in dergelijk geval geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een belangrijke overweging daarbij is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Uit de motieven van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt te dezen dat aan verzoekster reeds meermaals bevelen werden afgegeven om het grondgebied te verlaten en dat haar op 3 maart 2016 ook een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. Verzoeksters annulatieberoep hiertegen werd verworpen met het arrest van de Raad met nr. 174 825 van 19 september 2016. Verzoekers partner deed op 20 december 2016 een verklaring van inschrijving. Dit gaf aanleiding tot een weigeringsbeslissing op 19 augustus 2017. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd bij arrest van de Raad met nr. 199 433 van 8 februari 2018 verworpen. Verzoekster kan aldus niet voorhouden niet te hebben geweten dat het gezinsleven zich ontwikkelde in een situatie van precair verblijf. Zij voert verder geen enkel concreet element aan die hinderpalen kunnen blijken om het gezinsleven verder te zetten in Spanje of Ecuador. Zij maakt aldus geen positieve verplichting aannemelijk.

In de mate verzoekster aanvoert dat het inreisverbod van acht jaar disproportioneel is, verwijst zij ook hier enkel naar het feit dat zij een afspraak heeft gemaakt met het vreemdelingenloket van de stad Antwerpen. Zoals hoger reeds vastgesteld, toont zij hiermee niet aan dat er actueel sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in België. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar twee veroordelingen door de correctionele rechtbank wegens diefstal. Uit het herhalend karakter van deze feiten wordt afgeleid dat verzoekster geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt ook op gewezen dat het gaat om misdadige activiteiten met winstgevend karakter, zodat er nog steeds een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Deze elementen worden afgewogen ten aanzien van het gezinsleven, waarbij wordt vastgesteld dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven en niet over enig verblijfsrecht beschikken, zodat de eenheid van het gezin niet in het gedrang komt. Verzoekster toont niet aan waarom deze beoordeling disproportioneel zou zijn, noch met welke elementen werd nagelaten rekening te houden.

Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij maakt evenmin een schending aannemelijk van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM.

2.2.2. In het tweede onderdeel beroept verzoekster zich op artikel 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind *iuncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij voert aan dat zij als moeder recht heeft op een relatie met haar zoontje en dat zij niet kan terugkeren naar Ecuador en haar zoon in België kan achterlaten.

De Raad merkt op dat, naar luid van de jurisprudentie van het EHRM, het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van de eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136).

Wat betreft de eenheid van het gezin, gaat verzoekster uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat geen enkel gezinslid van verzoekster actueel beschikt over enig recht op verblijf in België en dat de eenheid van het gezin niet in het gedrang komt. Verzoekster toont niet aan dat haar zoon de Belgische nationaliteit zou hebben of zou beschikken over enig recht op verblijf in België. De bestreden beslissing strekt er dan ook niet toe verzoekster te scheiden van haar kind. Verzoekster toont in dit verband ook geen schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag aan.

Waar verzoekster voorhoudt dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de situatie die werd besproken in het arrest van het EHRM, *Nunez t. Noorwegen*, van 28 juni 2011, toont verzoekster ook niet aan dat de vader van haar kind(eren) beschikt over een recht op verblijf in België.

Verder voert verzoekster geen enkel element aan waaruit kan blijken dat het welzijn van het kind zich verzet tegen een terugkeer van verzoekster naar het land van gewoonlijk verblijf. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de belangen van het kind werden geschonden.

2.2.3. Waar verzoekster in het derde onderdeel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, kan genoegzaam worden verwezen naar de desbetreffende bespreking van het eerste onderdeel. Waar verzoekster tenslotte nog aanvoert dat zij diende gehoord te worden, blijkt uit de bestreden beslissing dat aan verzoekster een “*vragenlijst hoorplicht*” werd voorgelegd, die zij heeft ingevuld op 5 februari 2018. In deze vragenlijst verwees verzoekster wel degelijk naar de aanwezigheid van haar partner en haar kinderen in België. Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee nagelaten werd rekening te houden.

In de mate in de hoofding van het middel wordt verwezen naar artikel 3 van het EVRM, bevat het middel geen dergelijke uiteenzetting.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT